

Dus toch...

is er leven na de dood

**SJOERD
ZUIDZEE**

Dus toch

Is er leven na de dood
(met audiofragmenten)

Sjoerd Zuidzee

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: december 2024
Sjoerd Zuidzee

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Hadassah de Boer
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-834856-3-8
ISBN Paperback: 978-90-834856-2-1

© 2024 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2024 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Wie mijn vader is, weet ik niet. Ik heb ook geen idee of hij nog leeft. Ze heeft nooit over hem willen praten. Niet omdat ze boos op hem is of hem haat, maar omdat het geen zin heeft, zegt ze. Hij speelt geen rol meer in haar of ons leven. Ik weet alleen dat hij Hendrik heet en dat hij precies een half jaar lang haar minnaar is geweest, nu al bijna vijfendertig jaar geleden. Toen ik een tiener was en wilde weten wie ik was, zodat ik beter kon bepalen wie ik wilde worden, heb ik informatie over hem geëist en gekregen: ze vertelde me zijn voornaam, dat ze verliefd op hem was geworden in een dierentuin, maar dat hij getrouwd bleek te zijn en zijn vrouw niet wilde verlaten. Na die eerste ontmoeting heeft hij haar nog vijfentwintig keer thuis bezocht. Hij had dat al meteen na hun eerste vrijpartij aangekondigd: dat hun affaire precies een half jaar zou duren. Hij kwam elke dinsdagmiddag naar haar toe, arriveerde om één uur precies en vertrok weer om half vijf. Na zesentwintig weken was het inderdaad voorbij en hoorde ze nooit meer iets van hem. De laatste keer was niet anders geweest dan alle voorgaande en hij had geen afscheid genomen. Pas toen hij de volgende dinsdag niet meer kwam, wist ze helemaal zeker dat hij zich aan zijn voornemen ging houden. Ze was er tevreden mee. Ze had het leuk gehad met hem.

Hij wist niet dat ze de laatste twee maanden de pil niet meer had gebruikt en dat hij haar zwanger achterliet. Het was haar laatste kans op het moederschap, had ze bedacht, omdat ze al begin veertig was, en die greep ze. Acht maanden later kwam ik. Mijn vader weet niet dat ik besta. Als hij nog leeft. Misschien wel niet. Hij was ouder dan zij.

Mijn naam is Dali en ik ben vernoemd naar de schilder, van wie ik het werk vroeger als kind eng vond, omdat in mijn nachtmerries paarden ook heel lange, dunne poten hadden en eruitzagen als enorme spinnen, en klokken konden smelten. Ik hou niet van fantasie en rare dingen, omdat het echte leven al ingewikkeld en idioot genoeg voor me is. Nu kijk ik anders naar zijn schilderijen en zie ik dat het knap werk is.

En ik lees over hem dat hij een bijzondere man was, anders dan anderen en dat spreekt me aan. Ik ben ook anders dan anderen, terwijl ik ook wel weer weet dat dat voor iedereen geldt. Ik bedoel er dus niets opschepperigs of ijdel mee en hoop dat het ook niet zo overkomt. Ik hou namelijk helemaal niet van opscheppen en ijdelheid. Er zijn mensen die verliefd op zichzelf zijn en die zijn natuurlijk net zo in de war als mensen die zichzelf niets waard vinden. Het is allebei hysterie, ben ik van mening. Iedereen is gewoon een mens, net als alle anderen. En vergeet niet: verliefdheid gaat over en daarna is de teleurstelling groot. Hoe groter de verliefdheid, hoe groter de teleurstelling.

Ja, ik ben anders dan anderen en zelfs op een andere manier anders dan anderen. Ik noem mezelf het liefste 'gereserveerd', omdat ik dat zo mooi vind klinken. Het betekent dat ik voorzichtig ben in de omgang met anderen en zorgvuldig in de omgang met mezelf. Ik ben niet impulsief en moet over alles even rustig nadenken. Als ik dat niet doe, word ik duizelig, heb ik gemerkt. Dan gaat alles draaien, in en om me heen. Het duurt soms een tijdje voordat tot me doorgedrongen is wat er gebeurt of wat gezegd wordt, dus moet ik daar mijn tijd voor nemen. Er zit een scherm om me heen dat me beschermt, maar me ook in de weg zit. Er is niets aan te doen. Ik ben wie ik ben. Ik ben het onbekende kind van de onbekende Hendrik.

2.

Hoewel ik binnenkort vijfendertig word, woon ik nog steeds bij mijn moeder, die Esmee Oene heet, en ik zal bij haar blijven tot haar dood, weet ik inmiddels. Daarna zal ik het kleine huisje aan de Govaertstraat 11 erven en daar blijven tot ik zelf aan mijn einde kom. Zo zal het wel gaan. Meer is het niet, maar ook niet minder.

Ik hou niet van verandering en ik denk niet dat ik geschikt ben voor het huwelijk en een gezin. Lange relaties zijn gecompliceerd en kinderen zijn spontaan en doen onverwachte dingen. Ik begrijp dat dat laatste heel leuk kan zijn, en grappig en charmant, maar ik hou er niet van en raak er zelfs van in paniek. Ik denk dat ik mijn kinderen in de war zou brengen en dat wil je niet als vader. Ze zijn zo kwetsbaar als ze zo jong zijn.

Ik heb regelmaat en orde nodig en wil graag dat alles zo gaat zoals ik dat van tevoren gepland heb. Evenwicht, daar gaat het me om. Weg van de duizeligheid. Ik monteer films in mijn hoofd, over hoe een dag verloopt of een maand of een jaar, en stap er dan vervolgens in. Natuurlijk gaat niet alles precies zoals ik me bedacht heb, maar als het niet te veel of te erg is, kan ik er wel mee omgaan. Ik zal ook wel moeten. Er zijn elke dag verrassingen, grote en kleine, en dat zijn mijn grote en kleine gevechten. Het scenario van mijn film verandert terwijl hij vertoond wordt en ik

moet mee met een zich ter plekke aanpassende montage. Zwaar werk is dat voor me. Ik kan er niets anders van maken.

Destijds ben ik weleens onderzocht, omdat het op school niet goed ging, en toen is er vastgesteld dat ik niet helemaal in orde ben. Ze hebben toen geprobeerd een etiketje op me te plakken, zodat het niet de schuld van de school en de leraren was dat het niet lukte met me. Je kan iemand niet samenvatten met een etiketje of een label, zo simpel is het niet, maar helemaal ongelijk hadden ze niet, weet ik nu. Zoals gezegd, ik was en ben inderdaad wel anders dan anderen. Eerst wist ik dat nog niet natuurlijk, omdat ik dacht dat iedereen net zo anders was als ik. Maar toen ik zag hoe ze met elkaar omgingen en hoe gezellig en makkelijk dat ging, wist ik dat ik een 'buitenbeentje' was. En omdat iedereen om me heen van dat etiketje tot rust kwam, bleek, deed ik dat ook maar. Ik zag het maar als een tweede naam, iets wat me onderscheidde van de rest. De een had rood haar, de ander een bril en ik had wat ik had.

Ik had en heb autistische trekjes, dat is wel duidelijk, maar ik was en ben niet extreem in mezelf gekeerd of zo. Ik kan mensen gewoon aankijken. Wel had en heb ik moeite met beleefdheidsgesprekjes en gezelligheidsbabbels, maar dat is niet zo abnormaal, geloof ik. Ik word er wat draaierig van, het zweet staat op mijn rug na een paar uitgewisselde zinnen over het weer en dat hebben de meeste anderen waarschijnlijk

niet, maar niemand die het merkt of ziet en vijf minuten later sta ik weer stevig en ben ik weer droog.

Op school was ik, vond ik, in ieder geval niet veel gekker dan de meeste andere kinderen, die verlegen waren, of angstig, of onzeker en dat probeerden te verbergen. Eigenlijk hadden we toen allemaal wel wat, weet ik nu. Zij die perfect leken en intelligent en sociaal waren, vielen vaak later door de mand. Het mooiste meisje uit mijn brugklas, die daarna naar het gymnasium ging, is op haar zevenentwintigste voor een trein gesprongen. Toen ik dat hoorde, heb ik besloten dat alle mensen gek zijn en dat de meesten doen alsof dat niet zo is tot dat niet meer lukt. Of dat waar is, weet ik natuurlijk niet. Misschien zijn er ook wel normale mannen en vrouwen. Of nee: vast wel. Alles bestaat, dus die bestaan ook. Het lijkt me leuk om er eens eentje te ontmoeten en ons dan te vergelijken. Maar wie kan er bepalen wie normaal is? Wat zijn de maatstaven? Ik denk er vaak over na en kom er niet uit.

Mensen lijken normaal. En op afstand zijn ze dat ook. Je ziet iemand die doet wat-ie doet. Een vuilniszak buiten zetten. Een kind naar school brengen. Een halfje wit kopen. Maar als je dichterbij komt, als je iemand leert kennen, dan blijkt er iets niet helemaal oké te zijn. Bijna altijd. Dan is het iemand die opeens woedend gaat stampvoeten als de paraplu vergeten is mee te nemen en er vallen drie spatjes regen uit de hemel. Of het is iemand die alleen kan slapen met het geluid van de Adriatische zee op de achtergrond. Of het is iemand die alleen aardappelen eet als die gekookt zijn in bronwater. Ik zie dan altijd eenzaamheid in die fanatieke ogen. Het is iemand die van binnen opgesloten zit in een gekte. Hij doet zijn best te verbergen wie hij is, want anders wordt hij buitengesloten. Dat weet hij zeker.

3.

Heel erg gek of afwijkend ben ik dus niet. Ik ga om met andere mensen en ik heb ook al een paar keer een vriendin gehad. Uiteindelijk gaat dat dan toch altijd weer mis, dat wel. Vrouwen laten mij meestal in de steek omdat ze merken dat ik geen kinderen wil en gewoon bij mijn moeder blijf wonen, denk ik. Ze zeggen bijna allemaal dat het niet daarom is en dat ze zelfs bewondering voor me hebben, dat ik zo liefdevol met Esmee Oene omga, maar als dan blijkt dat ik het echt meen, zijn ze meestal snel weg.

Het kan ook zijn dat ze vertrekken omdat ze merken dat ze met mij meespelen in een film die in mijn hoofd zit en die al bijna helemaal uitgeschreven en opgenomen is. Dat willen ze niet. Ik geloof nu, omdat ik er duizend uur over heb nagedacht, dat veel mensen zich vervelen en daarom graag verrast willen worden door het onverwachte.

Ik ben niet iemand op wie je een toekomst kan bouwen. En dat moet ook niet en kan ook niet. Ik heb de mijne namelijk al uitgedacht. Grotendeels. Misschien wil ik ooit wel met iemand wonen als mijn moeder er niet meer is. Een mens moet niet alleen zijn, vind ik. Dat is niet gezond en onaangenaam. Misschien dat ik dan een vrouw kan vinden met wie, naast wie en voor wie ik kan leven. We gaan het zien. Dat stukje film is nog niet helemaal opgenomen en

gemonteerd. Ik heb alleen wat flarden van het scenario in mijn hoofd.

Dali Oene woont bij zijn moeder die nu achter in de zeventig is en met wie het niet zo goed gaat, wordt gezegd. Ze is vaak in de war en soms in paniek over dat ze in de war is. De dokter heeft er een etiketje op geplakt en officieel lijdt ze aan alzheimer. Dat is wat in haar dossier staat, heeft hij me laten zien.

Hoewel dat een ziekte is die chaos schept en zich niet houdt aan regelmaat en orde, heb ik er, gek genoeg, geen moeite mee. Ze denkt anders, weet ik, vergeet regelmatig wat ze zich voorgenomen heeft en raakt soms kwijt wat ze ooit heeft aangeleerd. Ik kan daarin meegaan omdat ze me toestaat haar te corrigeren. Ik herinner haar aan wat er op het programma staat en als zij even niet meer weet dat een vork een vork heet, moet ze maar even iets anders verzinnen om me duidelijk te maken wat ze bedoelt. Dan is het alsof ik Spaans spreek en zij niet en dat zij het woord niet weet. Ik vind het geen probleem en omdat ik het geen probleem vind, vindt zij het dat ook niet. Het is dus niet de verwarring zelf die haar schrik aanjaagt, heb ik bedacht, maar de reactie van andere mensen op haar verwarring. Andere mensen raken in paniek als iemand even niet weet dat een vork een vork heet of denkt dat een vork 'lepel' heet.

Esmee Oene kan ontspannen en hoeft zich geen zorgen te maken over haar toekomst. Als haar zoon blijf ik bij haar en zorg ik voor haar tot haar dood, net zoals zij voor mij gezorgd

heeft toen ik een baby'tje was. Dat is niet iets wat ik besloten heb of waar ik voor kies, het gaat vanzelf. Het is de natuur. Ik denk dat het natuurlijk is dat oude mensen hun laatste jaren bij hun kinderen doorbrengen. Of die nou een gezin hebben of niet.

En los daarvan: ik hou van haar. En mensen moeten toch leven met die mensen van wie ze houden?

4.

Dat zij langzaam weer een kind wordt en daardoor afhankelijk van me is, heeft ook voordelen. Ik kan steeds meer bepalen hoe we leven en dat bevalt me. Ik heb zo mijn dingetjes en vroeger liep ze daar nog weleens op of over te mopperen. Dat is niet meer. Wat ik doe en wil, is de realiteit en dat accepteert ze. Zoals een kind de wereld accepteert zoals die hem of haar wordt aangeboden, ook als die slecht, wreed en liefdeloos is. Niet dat die van ons zo is. Helemaal niet. Ik ben lief voor haar. Ik respecteer de vrouw die zij is en bewonder haar omdat ze mij geschapen heeft. Ook al zijn alle mensen op die manier ontstaan, ik zie het toch als een groot wonder. Dat anderen ook een leven hebben, maakt het mijne niet minder bijzonder. Ik adem, ik loop, ik kijk, ik ruik, ik hoor en ik denk na. Het is iets ongelooflijks.

Nog niet zo lang geleden, toen ze nog scherp en eigenwijs was, maakten we weleens ruzie over het een of ander en dan waren we net man en vrouw, ook al waren we moeder en zoon.

Ik geloof dat Esmee Oene haar zoon als een echte man ziet, met alle goede en minder goede eigenschappen die daarbij horen. Zo zal ze waarschijnlijk over me gepraat hebben met haar vriendinnen, denk ik – toen ze dat nog deed – die natuurlijk ook allemaal wel iets te klagen zullen hebben gehad over hun levensgezellen

of echtgenoten. Niemand is perfect en mannen zijn het zeker niet. Wij hebben die energie, dat doorzettingsvermogen, die bewijsdrift en daar kan van alles mee worden opgebouwd, maar ook mee worden kapotgemaakt. Mannen zijn scheppers en vernielers tegelijk, maar misschien kan het een niet zonder het ander: als je een houten stoel wil maken, zal je toch eerst een boom moeten omzagen.

En er is meer wat ons onderscheidt. Zij gelooft bijvoorbeeld in God en ik helemaal niet. Ik kan zelfs bijna niet geloven dat er mensen zijn die in God geloven. Hoe kunnen ze dat? Hoe krijgen ze dat voor elkaar? Hij of Zij of Het is iets waar geen enkel bewijs voor is en toch zou het bestaan? Er zijn zelfs geen aanwijzingen voor. Dat is met niets anders zo. Elke wetenschappelijke ontdekking wordt gedaan om iets wat gebeurt of is gebeurd mee te verklaren. Een uitkomst is bekend, of een fenomeen, en eerst zien we het als een mirakel, totdat we het begrijpen en verklaren. Het zal vaak letterlijk bewijs zijn, bewezen met proeven en experimenten, maar het kan ook anders. Dat er meer leven dan het aardse in het heelal bestaat, kan als statistisch bewezen worden beschouwd, omdat de kans dat er niets zou zijn oneindig veel kleiner is. Voor een opperwezen is er helemaal niets: geen waarnemingen, geen gunstige statistiek en geen fenomenen die om een verklaring vragen. Natuurlijk bestaat er geen God en natuurlijk is er geen hemel of hiernamaals of wat dan ook. Het is fantasie en niets anders.

De wetenschap heeft inmiddels al vele sprookjes ontmaskerd en wat er nog over is, komt spoedig aan de beurt. Onze gevoelens zijn niets meer dan een chemisch proces en dat wordt gevormd door een eindeloze reeks al dan niet random geconstrueerde verbindingen in onze hersenen. Alles is op een bepaald moment verklaarbaar en herleidbaar, dat lijkt me inmiddels wel duidelijk geworden.

Na ons leven hier is er niets meer voor ons. Helemaal niets.

Er bestaan gelovige wetenschappers. Zouden die nog een stapje verder kunnen zijn dan wij? Als je eerst al die onzin van de kerken geëlimineerd hebt, zou er dan toch opeens een soort God kunnen bestaan? Al is het maar in gedachten. Ik kan het me niet voorstellen, maar zeker ben ik niet. Als je over de zee kijkt, zie je niks, tenminste, als er niks te zien is. Maar er is van alles daar. Hele werelden zijn er. Onder water en aan het eind van het water. En er zweeft van alles door de lucht, wat we niet zien omdat het te klein is. Te klein zie je niet, maar te groot misschien ook niet. God zien we misschien wel niet omdat hij te groot is. Omdat hij is zoals het water is voor de vis.

5.

Esmee Oene en ik leven tegenwoordig steeds meer en steeds strikter op de manier die mij voor ogen staat. Dat heeft erg te maken met mijn verlangen naar en passie voor effectiviteit. Tijd en geld moeten altijd zo doelmatig mogelijk besteed worden. Ik ben gehaast en ik ben zuinig, zou je kunnen zeggen, maar let op, ik ben niet slordig en ik ben niet per se gierig. Ik kan namelijk ook zomaar iemand een heleboel geld geven, omdat hij of zij het nodig heeft. Geld en tijd moeten goed besteed worden en ik wil het gewoon goed doen allemaal. Daar gaat het om.

Met tijd ga ik dwangmatig om, ik weet het. Ik mag geen seconde verspillen. Naar elke plek ga ik via de kortste route of ik moet weten dat het aantal stoplichten onderweg de effectiviteit van de reis verpest en neem dan de langere. Als ik terugkom van mijn wandeling heb ik tien minuten voor aankomst mijn huissleutel al in de hand, om geen tijd te verliezen als ik voor de deur sta. Tijdens het poetsen van mijn tanden loop ik met mijn andere hand op te ruimen of schoon te maken en het nieuws beluister ik via mijn smartphone terwijl ik op weg ben naar iets. Gezelligheid laat ik anderhalf tot twee uur duren, niet langer. Het eerste half uur is om op te starten, dan wordt het iets van een klein uur leuk of aangenaam en daarna wordt het weer

snel minder. Vaak omdat de alcohol het dan overgenomen heeft.

Slapen doe ik ook niet al te lang. Een uur of zes is genoeg. Erg veel minder moet het niet worden, weet ik inmiddels, want dan ben ik overdag draaiërig en minder productief, met wat dan ook, en dan verlies ik daar weer tijd mee.

Niet-sociale conversaties moeten kernachtig zijn, met niet al te veel plichtplegingen en als het kan zonder zinloze beleefdheden. We kunnen met weinig woorden toe. Hoe langer het verhaal, hoe onduidelijker de mededeling, is mijn ervaring. 'Goede vriend, ik heb je een lange brief geschreven, want ik had geen tijd voor een korte.'

Ik ga met de tijd van anderen net zo spaarzaam om als met die van mezelf: ik ben dus altijd stipt op tijd. Op het idiote af, weet ik. Als op de uitnodiging voor een feestje of verjaardag 'om een uur of vijf' staat, fiets ik met zweet op mijn rug door rood om geen dertig seconden te laat te zijn. Terwijl ik weet dat ik dan de eerste ben en het ook voorkomt dat de gastheer of gastvrouw dan nog bezig is met de laatste voorbereidingen. Niet dat ik dat elke week aan de hand heb. Zeker niet. Esmee Oene en ik komen maar weinig buiten. Zelf geven we geen feestjes en vieren we onze verjaardagen niet, dus de keren dat wij ergens worden uitgenodigd zijn op een enkele hand te tellen. Als je bepaalde dagen probeert op te vrolijken, betekent dat dat je de gewone dagen niet leuk genoeg vindt. Wij vinden dat een sombere levenshouding.

Het andere, geld, heeft een nog veel grotere invloed: het speelt een grote rol in mijn leven. Ik weet heel goed dat we geen zorgen hebben, wat dat betreft, omdat we in het rijke Nederland leven en Esmee Oene een prima pensioen heeft. Ja, zij heeft haar leven lang gewerkt als directiesecretaresse en was daar erg goed in, heb ik begrepen. Daarbij heeft ze een jaar of tien geleden ook nog geld geërfd van haar ouders, mijn grootouders, die ik niet zo goed gekend heb, omdat ze me maar een rare vonden, geloof ik. Nee, geld is ons probleem niet. Toch ben ik dag en nacht bezig om elke cent nuttig te besteden, omdat ik nou eenmaal niks wil en kan verspillen en alles goed wil doen. Als mensen zouden weten hoe ik leef, zouden ze denken dat ik gek ben of gierig of een vrek, dus verberg ik het maar. Ze begrijpen het niet.

Als ik 's avonds thuis aan het lezen ben en Esmee Oene is al naar bed, heb ik in de kamer maar één lamp aan: die waaronder ik zit te lezen. Als ik dan even naar de wc ga, doe ik hem uit. En dat kan, want er brandt ook nog een klein spaarlichtje in de gang. Waarom zou die lamp branden als niemand er op dat moment gebruik van maakt? Als ik terugkom van de wc, ga ik eerst zitten, pak mijn boek, sla het open en doe dan de lamp weer aan. En lees verder.

Ook gebruik ik tandenstokers niet maar één keer. Dat zou namelijk zonde zijn. En de goeie, die ik gebruik, want goedkoop is duurkoop, zijn behoorlijk prijzig, dus ik doe soms wel een week met één tandenstoker. Aan het einde smaakt

hij een beetje vies en dan gooi ik hem weg. Ik schaam me toch wel voor deze zuinigheid, ook al weet niemand er iets van, en ik vraag me ook regelmatig af of het wel een effectieve besparing is. Wat als ik ziek word van de bacteriën en een dure behandeling moet ondergaan? Maar het kan ook zijn dat ik er mijn afweersysteem mee train, zodat ik die dure behandeling juist weet te ontlopen.

Als de wodkaflles uit de vriezer leeg is – als ik drink, drink ik wodka – is hij nog ijskoud en dan zet ik hem dus nog even in de deur van de koelkast om de kou die hij afgeeft goed te gebruiken. Anders gaat die namelijk mijn huis in en moet de verwarming weer harder werken. Het zal wel idioot zijn, want wat scheelt dat nou? Ik weet het, toch blijf ik het doen. Wodka is niet zo lekker als wijn, maar een fles van een goedkoop maar toch redelijk merk kost in de aanbieding iets meer dan een tientje en wijn toch minstens vijf of zes euro, en met een liter wodka doe ik soms wel meer dan twee weken. En dat lukt natuurlijk nooit met twee flessen wijn.

Het mooie van drank is voor mij dat ik er, in tegenstelling tot anderen, vaster van op mijn benen ga staan. Ik heb nog steeds weleens last van duizeligheid en draaierigheid en als ik alcohol gedronken heb, is dat weg. Dan ben ik zeker van mijn zaak en ga ik recht op mijn doel af. Wat dat ook is.

Ik heb tegenwoordig trouwens wel een mobiele telefoon, een smartphone. Dat heeft wel even geduurd, want ik heb me er eindeloos

tegen verzet. Het is een tweedehandsje van een onbekend Chinees merk, maar hij kan alles, zeiden ze. Ik probeer hem natuurlijk altijd ergens anders op te laden. Dan zeg ik: 'O jee, mijn telefoon is leeg, zie ik, mag ik 'm hier even opladen?' En ik heb mijn oplader toevallig altijd bij me. Het is erg dat ik dat doe, vind ik zelf, want in wezen is het diefstal. Ik krijg ook bijna altijd een rood hoofd als ik eraan denk. Toch blijf ik het zo doen. Ik moet wel.

Als ik het kleine stukje gras achter ons huisje maai, doe ik dat met de handmaaier. Esmee Oene heeft ooit wel een elektrische gekocht en op haar verzoek heb ik ons postzegeltje daar ook weleens mee gedaan, maar dat gaat niet, want ik doe het te snel, omdat het anders te veel stroom en dus geld kost. Dat werkt niet, want dan moet ik het later nog eens overdoen en zitten we op dubbele kosten.

Ik gebruik plastic tasjes – die ik nog steeds weleens krijg als ik ergens iets koop – als vuilniszakjes, de wc trek ik maar één keer per dag door, wc-papier vouw ik drie keer, soms vier keer, om elk stukje te gebruiken en vieze pannen zet ik een nacht in de regen, als voorafwas. Daarna ben ik er snel mee klaar en hoef ik maar heel weinig warm water en afwasmiddel te gebruiken. En dan natuurlijk nog de gewone dingen, zoals de kleren pas in de was doen als ze echt stinken – soms hou ik ook mijn onderbroek en T-shirt aan onder de douche, dan worden ze mee gewassen – en de motor van de auto of scooter die ik geleend heb, uitzetten als ik een heuvel afrij. Ik

weet dat ik dat laatste alleen maar kan doen als ik rechtuit ga, want als ik ga sturen, kan de auto in het stuurslot schieten en gaat het helemaal mis. Ja, dat gebeurt weleens: dat je geld probeert te besparen en dat dat je juist heel veel geld kost.

En dan natuurlijk dat als ik iets moet doen in de stad, dat ik dan wacht tot er nog iets is, zodat ik ze tegelijk kan doen, want dat scheelt weer. Maar dat doet iedereen wel, geloof ik. Dat is gelukkig niet abnormaal.

Soms denk ik inderdaad dat ik gek ben, omdat de rationaliteit vaak ontbreekt. Waarom zou ik mijn leven lang geld willen verzamelen? Om ernaar te kijken en er niets mee te doen? Waar slaat dat op? Dan ga ik rijk dood en wat heb ik daaraan? Als ik geen kinderen heb als ik doodga, wat waarschijnlijk het geval is, gaat al dat geld naar een of andere verre neef die het vergokt of het op een andere manier over de balk smijt. Dat is echt geen goed idee.

En als ik misschien toch kinderen krijg – je weet niet hoe het leven loopt – verpest ik ze waarschijnlijk met de rijkdom die ik achterlaat. Dan hebben ze al geld, doen ze niks meer en worden ze niet gelukkig. Want je wordt gelukkig van iets doen, niet van luieren. Of ze beleggen het verkeerd op de beurs; dat ze het erop zetten als de koersen hoog staan en het er snel van afhaken als ze op hun dieptepunt zijn. Zo doen mensen dat die geen verstand van geld hebben.

Met dit alles beschrijf ik een rare man, vind ik, terwijl ik dus ook weet dat bijna iedereen raar is. Daarom wil ik het niet erger, zwaarder

en groter maken dan het is: ik heb een gepassioneerde hekel aan verspilling en meer is het niet.

Ik heb er onlangs een woord voor geconstrueerd via Google: misapobleta. Het is gebaseerd op het Grieks natuurlijk, want dat zijn alle mooie woorden voor afwijkingen en ziektes. Misa (of misan) is haat en pobleta is verspilling. Ik ben dus een misapobleet en lijdt aan misapobletie. Als je het zo zegt, heeft het nog wel wat. Waar zouden we zijn zonder de etiketjes?

6.

Het lichaam van Dali Oene heeft een verspil-fobie. Dat ben ik zelf niet. Ik kom er namelijk steeds meer achter dat ik zelf bijna geen macht heb over wie ik ben en wat ik doe. Mijn lichaam doet het allemaal. Ik doe dingen, reageer, spreek en neem beslissingen, eigenlijk zonder dat ik het weet. Het is mijn lichaam dat bij een discussie meteen in de aanvallende verdediging gaat, het is mijn lichaam dat zegt dat ik boos ben, dat ik van iets hou, dat ik iets kapot moet maken, dat ik een liedje dertig keer achter elkaar wil beluisteren, dat ik iemand moet haten, dat ik de natuur bewonder, dat ik zin heb in drank, dat ik mijn zaad naar buiten moet trekken of duwen, dat ik moet grauwen tegen iemand aan de telefoon, dat ik mijn moeder moet liefhebben of vernederen, dat ik mensen die me aantrekken van me af moet duwen of mensen die me afstoten moet aantrekken, dat ik dat allemaal moet doen, omdat het moet. Het is mijn lichaam, dat wel sterk beïnvloed wordt door mijn geest, maar meestal zijn eigen gang gaat. Het gevoel is sterker en bepalender dan het denken, ook al hou ik mijzelf voor dat dat niet zo is. Zou dat met politici, artsen en piloten ook zo zijn? Het is niet te hopen. Zoals gezegd, ik ben nu halverwege de dertig en ik heb wel het een en ander meegemaakt buitenshuis, maar dat is me niet bevallen. Ik kan het gewoon

niet zo goed allemaal. Mijn lichaam houdt me tegen. Mijn lichaam verzet zich. Mijn lichaam weigert.

Na de middelbare school, die ik met moeite heb afgemaakt omdat sommige vakken te moeilijk voor me waren en andere te makkelijk, ben ik een paar keer aan een studie of een opleiding begonnen, waar ik gemiddeld na een half jaar weer mee stopte. Ik ben niet geschikt als sportleraar en ik ben niet geschikt als tandtechnicus. En oenologie, logopedie en de makelaardij zijn ook niks voor mij.

Op een bepaald moment gaf ik het op. Ik deed al die opleidingen eigenlijk alleen maar omdat ze goedkoop waren en voor de studiefinanciering die ik kreeg. Dat was niet een goeie reden en daarmee teerde ik op de zak van de maatschappij en dat mag niet, vind ik.

Dus ben ik gaan werken om mezelf nuttig te maken en de keuze viel op een verzekeringsmaatschappij. Of laat ik zeggen: een verzekeringsmaatschappij koos mij. Omdat er niemand anders wilde waarschijnlijk. En omdat ik wel iets met cijfers had, omdat ze zo evenwichtig zijn, en niet al te veel met moraal, zoals ik in het sollicitatiegesprek vertelde omdat ik dacht dat die houding wel bij een verzekeringmaatschappij zou passen. Dat klopte en ik was onmiddellijk aangenomen.

Elke claim die we binnenkregen moest ik zonder opgave van redenen afwijzen. Dat was mijn dagelijkse werk. Ik schreef de klant een brief waarin stond dat gezien de voorwaarden van de

verzekering hij of zij helaas niet in aanmerking kwam voor een vergoeding van de geleden schade. Punt. Het bleek dat ruim een derde deel van de gedupeerden dat accepteerde en dat we daarna nooit meer iets van ze hoorden. Dat was pure winst voor het bedrijf. De rest protesteerde en die schoof ik dan door naar iemand die hoger was dan ik en die ging dan kijken of ze recht hadden op een vergoeding of niet. Ik wist dat het gemeen werk was dat ik deed, toch lag het me wel. Ik zag het als een spel waarbij mensen goed moesten opletten om hun geld te krijgen. Zo was het leven toch altijd en overal? Misschien leerden ze van deze keer en deden ze het daarom de volgende keer beter. En los daarvan, er waren ook best veel oplichters die iets claimden waar ze geen recht op hadden en die filterden we er dan ook uit.

Het betaalde goed en ze hadden me allerlei financiële promoties in het vooruitzicht gesteld. De ene worst na de andere werd me voorgehouden en ik maar rennen. Na een half jaar kreeg ik al mijn eerste opslag. En wat ook zo heerlijk was: ze betaalden mijn ziektekostenverzekering, ik kreeg een dertiende maand en vakantiegeld en nog een paar van die extra's. Geweldig vond ik dat. Het voelde alsof ik steeds weer cadeautjes van ze kreeg.

Ze wilden me natuurlijk ook vasthouden, dat had ik ook wel door. Stel je voor dat ik wegging en in de publiciteit bracht dat ze zo te werk gingen als ze te werk gingen? Dat zou een ramp

voor ze zijn. Daarom waren ze zo aardig voor me natuurlijk. Prima. Win win.

Zo is de wereld nou eenmaal: we bedriegen en stelen allebei en als jij mij niet verlinkt, verlink ik jou ook niet en worden we allebei rijk. Alle aardigheid is eigenbelang en dat is niet zo pijnlijk als je het weet en ervan uitgaat. En dan tref je heel soms ook weleens iemand die zomaar iets voor je doet, zonder reden, en die komt dan heerlijk binnen. Zo is het toch? Het gaat erom wat je verwacht, zeker voor iemand zoals ik. En dat moet vooral niet al te veel zijn. Daarom verlaat ik mij niet op mensen – behalve Esmee Oene – maar op de tijd en het geld, omdat ik daar enigszins controle over heb. Het verloop van de tijd staat namelijk onwrikbaar vast en geld symboliseert harde materie. Daar kan ik iets mee. Daar kan ik op rekenen. Daar kan ik van op aan.

De waarde van geld is veel groter dan ik altijd gedacht heb. Ik heb braaf geleerd dat cultuur en wetenschap superieur zijn aan het aardse slijk, maar het is niet waar. Als je nageslacht hebt, moet je ze geld nalaten, daar hebben ze iets aan. Je kennis en eruditie gaan verloren en leveren niets meer op. En aan je roem hebben ze al helemaal niets, mocht je die bezitten. Roem van de ouders slaat hun nageslacht dood. Geld moet je ze geven, bezit. Dat gaat vele generaties mee, honderden jaren lang en het vermeedert zichzelf, als je er niet al te stom mee omgaat. Geld telt. Het is een feit.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=dus-toch>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ